

יום אחד, ברגע צלול

שירו של ה"ק הפאנצ'ן לאמה הראשון, לובסנג צ'וקי גיילצן
תרגום עברי: דבורה צביאלי

אני קד למורי, הקול העדין.

אני קד לרגליו של השר, האב מטיבהדרה,
שגופו הזוהר הוא חוכמת העדנה
הגדולה של הבודדות כולם,
בעבר והווה ועתיד,
במופע חיצוני של ריקוד במסווה של גלימה.

כך קרה יום אחד, ברגע צלול –
עת הרהרתי מעט במהות הלימוד
שקבלתי,
ועלתה בלבי מחשבה
על החסד הרב שגמל
מורי עימדי.

וזכרתי את כל שהפקתי
משנים של לימוד הכתבים,
עצות שבעל פה, תורת ההגיון,
וביטויים של אלה בשיטה מדהימה
שבה הדרך היא המטרה עצמה –
ופצחתי בשיר יהלום
שבא, ולו במעט, להודות
למורי היקר על חסדו.

בזכות רוב חסדו של מגן נפלא זה
זכיתי לעטות צורה של אנוש,
גוף ורוח שלמים ושופעים
במיטב ההזדמנויות והמשאבים.

וכן, בזכות זו, יכולתי לפגוש
במילת האדון, בודהה שני¹,
ולעטר את הרצף של תודעתי
באבני חן יקרות של שילוש הנדרים,
וללמוד להוקירם, ועליהם להגן
כיסוד לכל הדברים.

בחושבי על כך, זוכר אנכי
את חסדך, מורי, יקירי –
הו, עד כמה היטבת עימי,
מורי, אדוני רבי.

---

¹ הכוונה לג'ה צונגקאפה.

יכולתי לחקור משמעות המלה,
הגלויה וזו הנסתר;
ולהבין כיצד מתפקד הגלגל,
העולם של סיבה ומסובב;

תרגלתי אהבה וחמלה,
ואת השאיפה להארה,
ותפיסת העולם שפיתחתי מבינה
כיצד העולם קיים.

והבנתי לעומק את שני השלבים
של התרגול של דרך הסוד.

בחושבי על כך, זוכר אנכי
את חסדך, מורי, יקירי –
הו, עד כמה היטבת עימי,
מורי, אדוני ורבי.

הזרע הבשיל והתמיר
לידה ומוות וברדו,
ממצבם הבלתי טהור
לשילוש גופיו של הבודהה.

וכעת מסוגל אנכי לתפוס
את כל המופע
כריקוד של טוהר מושלם,

ואת גופי כגוף המלאך,
מיזוג של ריקות וצלילות.

וריבוא הצלילים בכל העולם
נשמעים כשירה של המנטרה.

בחושבי על כך, זוכר אנכי
את חסדך, מורי, יקירי –
הו, עד כמה היטבת עימי,
מורי, אדוני ורבי.

ראיתי את דרכי הגוף הפנימי
הלא הוא גוף היהלום;
שם בערוץ נערה יפת עין,
עם שלוש סגולות נשגבות,
בתווך, בין שמונת עלי הכותרת,
היהלום ובן האגם,

בדעה ממוקדת בנקודה יחידה,
במשחק הקסום של תשוקה,
נפרס לרווחה הזרה,

האשה, המלאך של חוכמה.

מלמעלה זרמו הקרניים,
אור לבנה של קריסטל,
פורצות ונסוגות חזרה,

אז הלכתי ללכוד את כל הצבאים,
את כל הדברים בעולם,
במלכודת של מה שזכרתי מקודם
עת שהייתי בהגיית הריקות,
ואז גם הפכה המלכודת עצמה
לגופה הטהור של מלאך,
גוף של ריקות ועדנה.

בחושבי על כך, זוכר אנכי
את חסדך, מורי, יקירי –
הו, עד כמה היטבת עימי,
מורי, אדוני ורבי.

כל זאת שחררתי באמצעות הטיפה
של מנטרה יפה בלב השמונה,
חישורים בגלגל הלהבים
אשר מצוי בלבי.

היתה זו דרך מאד מדהימה
לשסף במכת פגיון יחידה
את גרונם של אלפי אויבי,
שדים ששימשו כסוס רכיבה
לאוחז וגם לנאחז.

ובמרכזו של הלוטוס,
בגלגל של כל הדברים,
נטלתי בידי הקטרוס העשוי
מבדולח שקוף להפליא,
זה שעצם טבעו
יהלום של חכמה מזהיר –

ופרטתי על גבי מיתריו,
קרני אור בחמשת צבעים,
וניגנתי ניגון, הלא הוא השיר
של שלושה יהלומים
שאותם לא ניתן להשמיד.

ובשמעי את צליליו יכולתי להשיג
את תהילת המלאך במרומים,
והתרתי לגמרי קשרה של בורות,
שכמעט אי אפשר להתיר.

בחושבי על כך, זוכר אנכי
את חסדך, מורי, יקירי –
הו, עד כמה היטבת עימי,
מורי, אדוני ורבי.

שם בערוץ נשגב וסודי,
בו שיטה וחכמה מזוגים,
בקצה שעדין הוא בין עדינים,
של הנבט של בן האגם,
מעוטר בטיפה, פרי אדום ולבן.

וכאשר זה אופל, לבלב ועלה
פרחם של שנאה ותשוקה,
ופריים, חשכת הבורות;
מתי מבלי לאבד את חי,
ושבתי לחזות במאבק.

בחושבי על כך, זוכר אנכי
את חסדך, מורי, יקירי –
הו, עד כמה היטבת עימי,
מורי, אדוני ורבי.

חיש קל ומהיר כהבזק מחשבה,
הופיע פסל, ונטל בידיו
הזהב המזוקק של היסוד הכי מעודן,
ויצר את דיוקן המלאך,
גוף העשוי מחוכמה.

גוף זה ניעור וקם וביצע
נסים שקשה לתפסם.

אז בלעתי את כל שילוש היקומים
בשלמות, בלגימה יחידה,
ולבסוף גם הרגתי את כל המכלול
של מי שהגיעו לכך,
ובעלתי את האשה הקדושה,
האשה של כל הבודדות.

אז נמלטתי מרוב מבוכה
אל חיק הריקות עצמה.

בחושבי על כך, זוכר אנוכי
את חסדך, מורי, יקירי –
הו, עד כמה היטבת עימי,
מורי, אדוני ורבי.

אז ברקיע הקשת הופיעה,
ויקדה בסימניו של הבודהה -

והופיעה נערה,
קימור של שיטה ועוצמה,
ונער יפה עיניים נולד
מביתו במרחב של ריקות,
שיכור מיינו של האור הצלול.

ושני אלה הפכו לידידים,
לעולם בלתי נפרדים,
בישות יחידה מאוחדים.

אזי הם נטלו מזולתם
אבני חן זוהרות וטהורות,
שפע רב של דברי תענוגות,
ולקחו אותם לעצמם.

בחושבי על כך, זוכר אנכי
את חסדו של מורי, יקירי –
הו, עד כמה היטבת עימי,
מורי, אדוני ורבי.

ואף אם לא היו הדברים מעולם,
הרי שבזכות חסדו הרב
של מורי, יכולתי ללמוד
ולהרהר בלימוד מעמיק,
ולעלות על דרך שהיא נדירה,
עוד יותר מן הבודהות כולם.

ולמרות שלעולם לא היו הם נותנים
שיר מעין זה לאדם כמותי,
בכל זאת, כפי שתוכלו להווכח,
הוא שר את עצמו במסתרים,
על ידי לוחמים ובנות מלאכים
משני תריסרי המקומות הקדושים.

ובשיר פשוט זה טמונה תמציתן
של כל הטנטרות כולן.

כך פרוס לפניכם השיר שכתבתי
אנוכי, לובסנג צ'וקי גיילצן,
עת זכרתי חסדו של מורי.

מי ייתן ובזכות הברכה
במלים שאמרתי כאן,
תזכה כל ברייה בגוף נהדר,
היהלום של השניים שהפכו לאחד.